

med Glæde. Jeg er en af denne Lovs Fædre, og ærede Medlemmer, der havde Sæde i Tinget, da vi første Gang drøftede dette Spørgsmaal, vil erindre, at der stod meget Kampgny om det. Ogsaa denne Sag har Ævne til at sprænge Partibaandene, saaledes som ærede Medlemmer vil erindre; og ikke nok med det, jeg, som særlig førte dette Spørgsmaal frem efter Opfordring fra interesserede Landmænd i Sydsjælland, var Genstand for adskillig Haan og Spot. Det gik dog ikke saa vidt, at Formanden fandt det nødvendigt at kalde de paagældende til Orden eller paatale de Udtryk, de anvendte, men de var ret slemme. Et æret Medlem fra den Tid, der ikke sidder her mere, Overretssagfører Alfred Christensen, stillede det Spørgsmaal til mig, om jeg i Grunden nogen Sinde havde prøvet, hvad det vilde sige at tælle til 20 000. Det Spørgsmaal blev fremsat, fordi jeg havde gjort gældende, at der i min Valgkreds, i Assendrup Hestehave, forefandtes en Raagekoloni paa over 20 000 Raagefamilier. Da var det altsaa, at det ærede vittige tidligere Medlem stillede dette berømmelige Spørgsmaal, om jeg i Grunden nogen Sinde havde prøvet paa at tælle til 20 000. Jeg havde imidlertid min Viden ikke fra selvstændig Optælling af Raagerederne eller Raagefamilierne i Assendrup Hestehave, men fra en saa kendt og anset Mand paa det paagældende Omraade som Professor Boas, der endogsaa gennem en udførlig Afhandling fra sin Virksomhed paa Landbohøjskolen havde paavist, at det var i høj Grad nødvendigt, at Lovgivningsmagten skred ind. Jeg tror nok, at havde man ikke haft denne vidunderlige Raagekoloni i Assendrup Hestehave, var Loven af 1917 aldrig blevet til. Nu er det sagt i Bemærkningerne, og Ministeren gjorde forleden Dag gældende, at der ikke forelaa noget om, hvorvidt Loven har været bragt i Anvendelse. Jeg kender ikke Forholdene i saa Henseende nærmere, men det er i hvert Fald min Overbevisning, at Lovens Tilstedeværelse har øvet en gavnlig Virkning, at altsaa dens indirekte Virkning har haft Betydning. Derfor maa jeg ogsaa anbefale, at de tidligere gældende Bestemmelser om Bekæmpelse af Raager igen sættes i Kraft.

En Ting maa jeg tilføje: at det er ikke noget glørværdigt Kapitel i den højtærede Landbrugsministers ministerielle Virksomhed, vi her staar overfor; thi der foreligger et afgjort Lovbrud paa dette Omraade. I Loven af 1917 hedder det udtrykkeligt, at der skal i Rigsdagssamlingen 1920—21 fremsættes Forslag til Fornydelse eller Re-

vision af Loven; men dette lovmæssige Paabud, der her er givet den højtærede Minister, har han siddet overhørig. Denne Sag er saa alvorlig, at vi med fuld Ret kan stille den højtærede Landbrugsminister for en Rigsret; og naar jeg erindrer Forhandlingerne i en sen Aftentime forgangen her i Tinget om Bankaffæren, kunde jeg tænke mig i Dag at benytte Lejligheden til at henstille til det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, at tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse. Det ærede konservative Parti har gennem sin Ordfører rent ud undsagt Landbrugsministeren i et helt andet og langt alvorligere Forhold. Her er nu en Anledning. Jeg har ingen Kærlighed, politisk, til Landbrugsministeren, og hvis det ærede konservative Parti nu vil skille sig af med Ministeren, i hvert Fald foreløbig sætte ham ud af Funktion gennem en Rigsretstiltale, skal jeg være rede til at yde min gode Medvirken.

Sporon-Fiedler: Da vi sidst drøftede dette Spørgsmaal, gav det Anledning til en lidenskabelig, ja, man kan næsten sige fanatisk Debat, der strakte sig over mindst tre Dage, saaledes at man endogsaa var ond-sindet nok til at kalde Rigsdagen for den store Raagekoloni i Fredericiagade. Der er noget særdeles trist i, at alle disse uhyre Anstrengelser ikke har givet sig større Udslag, thi mig bevidst har Loven i hvert Fald virket i høj Grad i det skjulte. Det bedste Bevis herpaa er, at Loven skulde udløbe den 1. Juli 1921, og efter den Tid har egentlig ingen før nu tænkt paa, at den ikke eksisterede længere. Nu er man pludselig kommet i Tanker om, at det var en fortræffelig Lov, og at den bør fornyes; og jeg maa sige, at har den ikke virket til Gavn, har den heller ikke virket til Skade, og derfor skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Det, der gav Anledning til saa megen Debat sidste Gang, var Omkostningerne. Raagen er en meget mærkelig Fugl, den søger sin Føde langt borte fra, hvor den bor; og der var derfor Tale om, hvorvidt Omkostningerne skulde paalægges Raagernes Opholdskommune eller Raagernes Erhvervskommune. Jeg tror, det var noget af det, der vakte de største Lidenskaber. Imidlertid, hvor Raagerne virkelig optræder i større Mængder, kan det ikke fragaas, at de gør megen Skade. De gør megen Skade ved at pille de alleryderste Kviste af Træerne, de ødelægger Planteskoler, og de er uhyre farlige i Roemarkerne paa et vist Tidspunkt,